

Čís. 7678.

Ustanovení § 268 hor. zák., přiznávající měrnému zákonné zástavní právo, bylo zachováno v platnosti ustanovením čl. III. uv. zák. k ex. ř. Omezení § 76 zákona o přímých daních osobních ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. ohledně měrného neplatí.

Byl-li příklep vydražené nemovitosti udělen dříve, než nabyt účinností zákon o přímých daních ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., nelze použití §§ 265 a násl. tohoto zákona, třebas rozvrhové usnesení bylo vydáno již za jeho účinnosti.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1928, R I 877/27.)

V exekuční dražbě byly prodány dolové míry s příslušenstvím. Rozvrhuje nejvyšší podání, přikázal soud první stolice měrné a kutelné v přednostním pořadí. Rekursní soud nepřikázal měrné a kutelné v přednostním pořadí.

Nejvyšší soud obnovil co do měrného usnesení prvního soudu, co do kutelného ponechal usnesení rekursního soudu netknutým.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávněnost. Názor rekursního soudu, že měrné jest na roveň postaveno výdělkové dani, není správným. Jak zřejmo z ustanovení §§ 215 a násl. horn. zák. a z § 104 prováděcího nařízení k horn. zákonu, neplatí se měrné z báňského podniku, který podléhá výdělkové dani, nýbrž z horní nemovitosti, která je předmětem zápisu do horních knih (§ 109 horn. zák.; prováděcí nařízení k I. hlavě zákona o osobních daních ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. I. oddíl čl. 2 písm. b). Omezení podle § 76 tohoto zákona zde tedy neplatí. § 268 horn. zák. přiznává měrnému výslovně zákonné právo zástavní a proto spadá měrné pod ustanovení § 216 čís. 2 ex. ř., podle něhož přísluší přednostní právo veřejným dávkám z nemovitosti placeným a za poslední tři léta přede dnem příklepu zadrženým. Ani z uvozovacího zákona k exekučnímu řádu ani z ustanovení §§ 240 až 247 tohoto řádu nelze dovozovati, že § 268 horního zákona byl také změněn, pokud měrnému přiznává zákonné právo zástavní. Naopak čl. III. uvozovacího zákona k ex. řádu výslovně ustanovuje, že dosavadní předpisy o přednostních právech daní a jiných dávek k veřejným účelům zůstanou v platnosti. Stěžovatel má ve výsadním pořadí nejen nárok na měrné za druhé pololetí 1925 a za celý rok 1926, nýbrž také za první pololetí 1925 a za celý rok 1924. Právem proto soud první stolice přikázal na měrném s úroky 3875 Kč 85 h. Jelikož finanční prokuratura

do usnesení soudu první stolice rekurs nepodala, není již oprávněna žádati na měrném s příslušenstvím o 20 Kč 28 h více, jak činí v dovolacím rekursu. Při posouzení tohoto případu nebylo použito §§ 265 a násl. zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., jelikož tento v době příklepu, t. j. 16. prosince 1926 ještě neplatil. Dovolací soud považuje tuto dobu za rozhodnou vzhledem k ustanovením §§ 170 čís. 5, 172 čís. 4 druhý odstavec, 183, 216 čís. 2, 3, 4, druhý odstavec, 219, 225 a 237 ex. ř. Nepadá tedy na váhu, že rozvrhová usnesení soudů nižších stolic byla vydána již za účinnosti nového zákona o přímých daních. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje úvaha, že § 265 tohoto zákona ustanovuje, že nedoplatkům na pozemkové a domovní dani, jež se staly splatnými v posledních dvou letech, počítajíc nazpět od dne exekučního prodeje (udělení příklepu), přísluší zákonné právo zástavní na vydražené nemovitosti. V případě, o němž jde, jednalo by se tedy o dobu od 16. prosince 1924 do 16. prosince 1926, která vůbec nespadá do působnosti tohoto zákona; tento nemůže tedy mít vliv na rozsah a na podmínky tohoto zákonného zástavního práva, nabyv působnosti teprve 1. ledna 1927. Tomuto právnímu stanovisku neodporuje rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 5168 sb. n. s., které má jiný skutkový podklad a vyslovuje zásadu, že při rozdělení nejvyššího podání za vydraženou nemovitost jest dbáti také změn, které nastaly v knihovním stavu po poznámce příklepu až do dne rozpočetního roku, leda že by směřovaly proti dosavadnímu vlastníku.

Čís. 7679.

Pokud proti straně, vzdálivší se proto, že byla vyklizována jednací síň v době, na niž byla do ní předvolána, nelze vynést rozsudek pro zmeškání.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1928, R I 1037/27.)

Procesní soud první stolice zamítl rozsudkem pro zmeškání žalobkyně žalobu o uznání otcovství a o placení výživného. Odvolací soud odvolání žalobkyně odmítl. Důvody: Žalobkyně napadá rozsudek pro zmeškání, jímž byla její žaloba zamítnuta, odvoláním, v němž uplatňuje pouze zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s. a navrhuje, by byl zrušen a věc prvnímu soudci byla vrácena k projednání a vynešení rozsudku. Odvolací soud shledal, dav předem ve smyslu § 473 druhý odstavec c. ř. s. prvním soudem provést potřebná vysvětlení a vyhledávání, že uplatňovaného důvodu zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. tu není. Poručník odvolatelky vidí zmatečnost v tom, že mu jako zákonnému zástupci nezletilé žalobkyně byla nezákonným postupem soudu opomenutím řádného doručení (vyrozumění) odňata možnost před soudem projednávat, že soudce, jak z protokolu vidno, neprohlásil ani jednání za skončené, že byl obeslán na den 14. července 1927 do čísla 9. v I. poschodí staré soudní budovy, za obmeškalého však pro-